

РЕШЕНИЕ

№ 2504

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 22.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **11761** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 166 ДОПК, вр. чл. 195б от Закона за водите (ЗВ).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публични държавно вземане № 35/27.09.2021 г. на директора на Б. дирекция „И. район“.

В жалбата се твърди, че Актът за установяване на публични държавно вземане (АУПДВ) е незаконосъобразен, тъй като в него не е посочено разрешението за обекта и не е спазен преклузивният срок за съставянето му. Счита, че неправилно е определен размерът на ползваните количества вода и не е посочен графикът за използваните води. Изразява твърдения, че не е направен анализ на декларацията по чл. 194б, ал. 4 ЗВ. Пояснява, че не е проведена процедура по чл. 194б, ал. 2 – ал. 4 ЗВ, което е съществено процесуално нарушение.

Ответникът – директорът на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София - град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото са представени разрешително за водоползване № 0670 от 29.11.2001 г. на министъра на околната среда и водите и решение № РР-1286/07.07.2011 г. на директора на Б. дирекция за управление на водите в И. район с център [населено място], от които се установява, че [фирма] е притежавало до 29.11.2016 г.

разрешително за водовземане № 0670/29.11.2001 г. (с променен номер на 31420021) от повърхностен обект – язовир „К.“, в землището на [населено място], [община], област П..

По делото не са представени доказателства за продължаване действието на разрешението след 29.11.2016 г., а и няма такива твърдения от страните, поради което съдът приема, че след 29.11.2016 г. [фирма] не притежава разрешение за водовземане от повърхностен обект – язовир „К.“, в землището на [населено място], [община], област П..

Установява се, че с писмо вх. № КД-04-1913/04.02.2020 г. е подадена декларация по чл. 194б ЗВ от изпълнителния директор на [фирма], отнасяща се за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. В същата е отразено, че дружеството е титуляр на разрешително № 31420021 за водовземане, което съдът намира, че е с изтекъл срок на действие, поради което липсва такава. Декларира се, че е отнет воден обем в размер на 1 618 373 куб. м. с цел напояване, който е изчислен по измервателно устройство – рейка. В обсъждания документ е посочена дължимата такса в размер на 2 735,05 лева, определена по реда на чл. 12 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. В края на първа страница от декларацията е отразено, че отнетият обем вода е по – голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определение в наредбата за водопотребление за съответните култури.

На 13.11.2020 г. е съставен констативен протокол № ПВ1-2233/13.11.2020 г. от главен експерт в дирекция „Контрол“ при на Б. дирекция „И. район“, с който въз основа на горепосочената декларация е констатирано, че [фирма] е отнело вода от язовир „К.“ в размер на 1 618 373 куб. м., поради което дължи сумата от 2 735,05 лева, представляваща дължимата за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. такса по чл. 12 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване. В тази връзка е изпратена покана изх. № ПО-002-506/23.12.2020 г. до дружеството – жалбоподател за доброволно плащане на дължимата такса.

Последвало изпращане на уведомление изх. № ПО – 02 – 506 (1) от 28.04.2021 г. за започване на производство за издаване на акт за установяване на публично държавно вземане (получено на 05.05.2021 г.). Със същото е указано на [фирма] в 7 – дневен срок да заплати дължимата такса от 2735,05 лева, дължима за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. за водовземане от повърхностен воден обект – язовир „К.“, изграден на дере № 1 в землището на [населено място], [община], област П.. Посочено е, че при неизпълнение на указания ще последва издаването на акт за установяване на публични държавно вземане.

Производството е приключило с издаване на оспорения АУПДВ № 35/27.09.2021 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“, с който по отношение на [фирма] е установено задължение в размер на 2735,05 лева (главница) – такси за водовземане на повърхностни води за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. и задължение в размер на 448,28 лева – законна лихва за периода от 16.02.2020 г. до 27.09.2021 г.

В АУПДВ е посочено, че задълженията са изчислени на база подадената декларация по чл. 194б ЗВ, като таксата се дължи на основание чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“, вр. ал. б от Закона за водите, вр. чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата).

По делото е изслушано заключение на съдебно – техническа експертиза, според което правилно е изчислена дължимата такса и лихва. Експертът е приел, че е приложим

корекционният коефициент 1,3 по чл. 12, ал. 3, т. 2 от Тарифата.

Съдът кредитира заключението, въпреки че вещото лице не може да отговори на въпроса дали отнетият обем вода е по – голям от обема, изчислен по съответните норми на потребление, определени с наредбата на чл. 117, ал. 2 ЗВ. Посоченият въпрос има отношение за корекционния коефициент 1,3 по чл. 12, ал. 3, т. 2 от Тарифата, като прилагането на този коефициент се извърши на база декларираното от жалбоподателя.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок, от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването.

Процесният АУПДВ е издаден от компетентен орган – директорът на Б. дирекция „И. район“, съгласно разпоредбата на чл. 195б, ал. 1, вр. чл. 152, ал. 1, т. 3 ЗВ.

АУПДВ е издаден в предвидената писмена форма, като е фактически и правно мотивиран. Следва да се отбележи, че е посочен обектът, от който е отнемано вода, а именно язовир „К.“, изграден на дере № 1 в землището на [населено място], [община], област П.. Не е отразено разрешението за водоползване, тъй като издаденото е с изтекъл срок на действие, поради което непосочването му не е нарушение при мотивирането на акта. В тази връзка обосновано в акта е направено препращане към разпоредбата на § 9 ПЗР на ЗВ, регламентираща, че когато използването на водите се осъществява без основание (в случая без валидно разрешение за водоползване) , лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му.

При издаването на АУПДВ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, водещи до неговата незаконосъобразност. Жалбоподателят е надлежно уведомен за започване на производството по издаване на акта. Изпратена му е покана за доброволно изпълнение съгласно чл. 195б, ал. 2, т. 3 ЗВ. След изтичане на указания в нея срок е извършена проверка за заплащане на дължимите такси, за което е съставен констативен протокол. След установяване на дължимите такси е издаден оспореният АУПДВ. Актът е съставен въз основа на представената от дружеството декларация по чл. 194б ЗВ и констативния протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението съгласно изискванията на чл. 195б, ал. 2, т. 4 ЗВ.

Действително не е извършена проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 ЗВ от страна на административния орган, но това не води до съществено нарушение на процесуалните правила, свързани с установяване на ползваните количества вода. Това е така, тъй като административният орган изцяло е приел за вярно декларираната информация от жалбоподателя, поради което не се налага извършването на корекция на декларацията. Извършването на такава проверка би имала значение единствено при хипотезата, ако органът приеме различна информация, с която негативно за жалбоподателя се засягат основата и размера на декларираната такса, т. е. води до повишение на декларираната такса. Настоящият случай не е такъв, тъй като е приета за вярна декларираната информация.

Няма пречка количеството отнета вода, респ. размерът на таксата да се определи въз

основа на информацията, посочена в декларацията на задълженото лице, ако не се утежнява неговото положение. В тази връзка не са допуснати нарушения при установяване на задължението, поради което е ирелевантно обсъждането на графиците за използваните води. С обсъжданата декларация оспорващата страна е декларираща, че има задължения за заплащане на такса за водовземане, т. е. представлява изявление направено пред административен орган, с което деклараторът е удостоверил факт, който е неблагоприятен за него, доколкото се касае за задължения. Тази декларацията представлява частен свидетелстващ документ, удостоверяващ неизгодни за издателя факти в настоящия процес, поради което този документ има материална доказателствена сила спрямо задълженото лице. В същото време не се оспорва авторството на този документ. В тази връзка и доколкото не се представят никакви доказателства за неправилно деклариране, се явява неоснователно възражението за неправилно определяне на количеството отнета вода, респ. размерът на таксата.

Следва да се отбележи, че липсва преклузивен срок за съставяне на АУПДВ, какъвто се твърди в жалбата, а именно 14 – дневен срок от започване на производството.

Не е нарушен материалният закон.

Определената с него такса е по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗВ за осъществено водовземане от повърхностни води. Таксата за водовземане от повърхностни води представлява публично държавно вземане по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 3 ДОПК, тъй като е установена по основание със закон. Основанието за дължимата такса е регламентирано със Закона за водите.

Разпоредбите на чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и § 9 от ПЗР на ЗВ установяват заплащането на такса за водовземане от повърхностни води, когато се осъществява без основание (в конкретния случай при изтекло действие на разрешението). Начинът на изчисляване на таксата е определен в подзаконов нормативен акт - чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (Тарифата). По делото е безспорно установен общият обем на водовземане от повърхностните води от язовир „К.“ възлиза на 1 618 373 куб. м. за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019г. За тези водни количества дружеството дължи заплащане на такса за водовземане от повърхностни води, която правилно е изчислена съобразно формулите по чл. 12, ал. 1, т. 3 и ал. 3, т. 2 от Тарифата. Съгласно чл. 12, ал. 1, т. 3 от Тарифата дължимата такса е 0,0013 лева за един куб. м. В настоящия случай е приложим корекционният коефициент 1,3 по чл. 12, ал. 3, т. 2 от Тарифата, тъй като в декларацията е отразено, че отнетият обем вода е по – голям от обема, изчислен по съответните норми на потребление, определени с наредбата на чл. 117, ал. 2 ЗВ. С оглед гореизложеното следва, че извод, че дължимата такса е в размер на 2735,05 лева. По делото не е спорно, че начислената такса за водовземане не е заплатена в определения за това срок по чл. 194б, ал. 2 ЗВ, поради което законосъобразно административният орган е пристъпил към издаването на АУПДВ по чл. 195б, ал. 1 ЗВ.

Съгласно чл. 194б, ал. 2 ЗВ задължението по декларацията (по ал. 1), по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари. По силата на чл. 175, ал. 1 ДОПК за незаплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни вземания. От заключението на вещото лице се установява, че лихвите върху главницата е правилно изчислена, а именно 448,28 лева

за периода от 16.02.2020 г. до 27.09.2021 г.

С оглед на изложеното процесният АУПДВ е законосъобразен, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

В съответствие с нормата на чл. 143, ал. 3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването, ответникът има право на разноски. Същите са в размер на 350 лева за депозит за вещо лице и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение, което е съответно на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПрП.

В чл. 2, ал. 1 от Правилника за дейността, организацията на работа и състав на басейновите дирекции е посочено, че басейновите дирекции са юридически лица на бюджетна издръжка. В тази връзка в полза на Б. дирекция „И. район“ следва да се присъди сумата от 450 лева, представляваща направени разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение и депозит за вещо лице.

По изложените съображения, Административен съд София – град, 34 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публични държавно вземане № 35/27.09.2021 г. на директора на Б. дирекция „И. район“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „И. район“ сумата в размер на 450 лева, представляваща направени разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: